7'99

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Світлана Короненко:

Професор роздягнувся і заліз на анатомічний стіл до покійниці...

Наталя Бонь:

Вона підсвідомо почала рухатися, здоганяючи насолоду...

Юрій Логвин:

І в холодній воді його єство не зменшилось, а стирчало, мов добрий чіп...

«Золотий Бабай» — еротоман?

ІНДЕКС 74283

П.А. Загребельний на вшануванні переможців «Золотого Бабая»

«Золотий Бабай» — еротоман!

«Ми маємо цілу низку справді блискучих творів найрізноманітніших жанрів та авторських індивідуальностей. Історичний і жіночий роман, фантастика і містичний трилер, «крутий» детектив і дотепна пародія, і, як правило, всі вони відзначаються багатобарвністю мови, високим інтелектуалізмом, сказати б, вишуканістю стилю, тонким відчуттям сучасних смаків і настроїв.

Живе українське слово!»

Так висловився про Перший національний конкурс гостросюжетного роману «Золотий Бабай» Павло Загребельний — патріарх сучасної української літератури, книжки якого витримують мільйонні тиражі.

Павло Архипович очолював журі конкурсу, організованого продюсерською агенцією «Зелений пес», і перечитав чи не все з надісланого його учасниками.

А журнал «Лель» і без такого читання був переконаний: «Золотий Бабай» працюватиме не лише на зміцнення позицій української популярної книги, а й немало зробить для еротичної культури. Бо яка ж може бути масова література без кохання?

І ми не помилилися. Еротичних сюжетів лише у переможців «Золотого Бабая» набралося на цілий номер «Леля»!

Тож читайте спеціальний випуск, присвячений еротиці на сторінках «Золотого Бабая».

Сергій ЧИРКОВ,
головний редактор журналу «Лель»

ЛЕЛЬ®

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 7 (48)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО`.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.
На 1-й стор. обкладинки — фото Григорія Чорного;
на 2-й, 3-й стор. обкладинки та постері — фото Владислава Свана;
на 4-й стор. обкладинки — фото Вячеслава Брагіна.

Підписано до друку 06.09.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Уривки з детективного трилера «Ключ»

НА ПАГОРБАХ

Василь Шкляр

У суботу, 6 червня, об одинадцятій годині симпатична «Лада» (позашлюбна дочка італійського «Фіата») на швидкості 40 км/год поминула КаПе між Корчуватим та Чапаївкою, і бувалий у бувальцях міліціонер сумно подивився услід машині — в останю мить пошкодував, що не зупинив її, не роздивився зблизька на того супермена, що сидів за кермом, а ще ближче — на кралю з коротенькою косичкою; саме з такими відбуваються найчастіше дорожньо-транспортні пригоди, — подумав Інспектор Патрульович Калимник, — якщо на когось не найдуть, то без згвалтування не обійдеться, це точно. Ми ці лови знаємо, подумав він, помітивши біля заднього вікна телескопічну вудку (спершу йому здалося, що то дуло гвинтівки).

Він, цей милий Інспектор Патрульович, був збіса кмітливий, — у мене теж складалося враження, що я вперше сів за кермо і дивуюся, як ця машина їде, чому ці колеса крутяться, — точнісінько так завжди дивувався і сьогодні не можу збагнути, як може летіти літак, летіти й не падати, якщо він не махає крилами.

А того суботнього дня замість дороги (до того ж мало мені знайомої — на Обухів, Кагарлик, Богуслав і далі) я бачив Сану, я відчував її так глибоко, що в мене боліло серце і паморочилося в голові, хоч не робив жодного різкого руху і їхав на невеликій швидкості. Я не знав, чи треба нам поспішати, взагалі не думав про те, уяву дужче хвилював чудернацький сарафанчик, зав'язаний на її плечах двома бантиками, а під тим сарафанчиком не було нічого, хіба біла пелюстка.

Приймач передав дощі та грози по всій Україні, і вже за Кагарликом запахло дощем, але справжня гроза була ще попереду, ми їхали їй назустріч, ми наздоганяли вагітні тією грозою хмари і мовчки курили, мовчки слухали музику, яка виповнювала салон, наче дим. Я не сказав Сані навіть про те, що довкола «мого» будинку блукав Кінг-Конг, — боявся, що вона видряпає йому очі, тільки-но ми ступимо на поріг «Млина». Я багато чого їй не казав, хоч, може, і треба було, можливо, тоді усе б вийшло трохи інакше, інакше, інакше... Та поки що вгорі тільки збиралися хмари і корчилися від породільського болю, а коли в салон полився несамовитий голос моєї любої приятельки Марини Одольської, коли вона заспівала свою «Божевільну», то я побачив у хмарах маленьке голе дитятко і провів долонею по очах.

— Тобі недобре? — спитала Сана.

— Навпаки, — сказав я. — Мені так добре, як не було ще ніколи.

— Хочеш — я поведу машину?

Ми помінялися з нею місцями, ревнива попелюшка зі злості рвонула як скажена і промчала стрілку, що показувала на Богуслав, та я сказав — вертаймося, бо так ми опинимося в Корсуні, нам треба взяти праворуч, і коли ми проїхали Владиславку, там перед Богуславом нам назустріч розкинув обійми розкішний ліс, це був ще той лісочок, незгірше причеркаського, і якраз у тому лісочку нас застала гроза, несамовита злива, і я не знаю, як крізь ту зливу Сана помітила вузеньку ас-

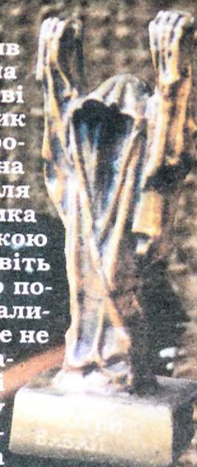
Фото Владислава Свана

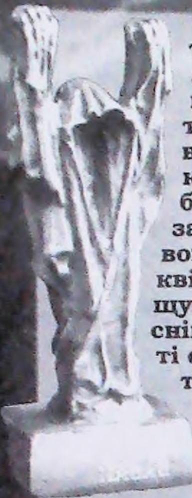
ЇЇ ГРУДЕЙ

фальтову дорогу й різко звернула ліворуч.

Вона зняла із себе той сарафанчик у машині щоб не замочити його зняла зняла зняла із себе той сарафанчик я навіть не бачив коли тільки побачив два брунатних пуп'янки на її білих грудях не можу не хочу більше чекати, сказала вона і вийшла під дощ у білій пелюстці та пелюстка була уже мокра але вона і її зняла й кинула на зелену траву не дивлячись куди кинула бо підставила обличчя дощеві дощ злизав із неї усю фарбу лице стало білим-білим тільки дві тернини стали чорними як у пісні а я вийшов під зливу зодягненим як пришелепок вона знімала з мене одяг зривала його нетерпляче бо він намок і прилип до тіла мої гудзики сипалися у траву як розірване намисто і вже струмки дощу стікали моїм тілом а вона губами ловила ті струмки так жадібно їх ловила й пила опускаючись на коліна я нахилився й припав лицем до її лопаток до того місця де мали бути янгольські крила де вони прорізувалися і від того з'являвся солодкий свербіж я теж відчував його губами і всім єством він наростав наростав і розтікався усеньким тілом він як шовкова дощова вода біг рівчачком її спини і я доганяв доганяв його губами мої губи вже стали човном якого затопив білий дощ і щоб не згинути в білій повені я взяв її трохи нижче сідниць підняв і безжально притис тим місцем де росли крила до шкарубкого стовбура дерева і тоді вдарила блискавка і вдарив грім та я почув її крик так у моєму дитинстві кричали птахи яким я і досі не знаю назви ніколи не бачив їх а чув тільки крик протяжний спершу дуже гучний а потім він завмирає і мені здавалося що ті птахи падають із високості згорнувши крила та від страху вмирають ще раніше ніж падають на землю бо їхні голоси затихають іще в повітрі а-а-а-ах і якоїсь миті мені здалося що вона теж помирає я відчув у дощових краплях солоний присмак сліз чи може й крові мені навіть подумалося що її вдарила блискавка бо вона спершу знов опустилася на коліна і дивилася на мене білими невидющими очима а потім упала на землю розпростерлася горілиць і здригалася від судоми здригалася все рідше і рідше поки й зовсім завмерла із заплющеними очима я схилився над нею припав губами до її холодного рота вдихаючи у неї життя і чув язиком які холодні в неї зуби вони були гладенькі й холодні як лід я випив із неї все тепло я випив із неї шалену гарячу кров як вампір із моїх брів крапав на неї дощ хоч гроза раптово ущухла вона покотилася собі далі з полегшеним черевом затихли грім і блискавка на небі вже спалахнув сластолюбний Ра та з дерев і з моїх брів ще падали краплі на її біле-біле обличчя білі губи біле тіло навіть нігті у неї гладенькі як крильця хрущів були білими бо вона знемогла пропала загинула вмерла я вже не міг відігріти її своїми губами відчув що й вони холодні як крига даремно блукають пагорбами її грудей і тоді я немов некрофіл узяв те безживне холодне тіло на руки і поніс до машини обережно поклав його на заднє сидіння і прибитий на цвіту ще в колисці ледве отак не поїхав далі та потім усе-таки спохопився відчинив багажник перевдягнувся в сухе і довго думав чим би її прикрити мені незручно було порпатися в Саниній сумці то я дістав зі своєї синю теніску в білий горошок такий колір любила моя покійна бабуся і прикрив нею Сану від грудей до того місця де була біла пелюстка а потім позбирав на траві розкиданий мокрий одяг і склав у багажник і поїхав собі далі минаючи окружною дорогою Богуслав а там де кінчалася окружна все одно стояло КаПе тільки не було біля нього Інспектора Патрульовича Калимника бо це вже була зовсім другорядна дорога якою нечасто їздять вампіри некрофіли і навіть звичайні гвалтівники то я спокійнісінько поїхав собі на Ісайки Медвин і далі а біля Калинового Куща досвідчені водії знають що це не село й не містечко Калиновий Кущ це знамените джерело у долині між Медвином і Лисянкою так от коли я скотився згори у долину моє серце солодко тьохнуло бо прокинулася з летаргійного сну моя спляча красуня підвелася а сорочина в горошок ковзнула вниз лише дві великі брунатні горошини лишилися на білому тілі вони теж були трошки сонні трошки прив'ялі ті горошини і моя спляча красуня де я Господи яка вона була гарна а я сказав біля Калинового Куща хіба ти не бачиш ходімо нап'ємося ти ще не пила такої води зроду і поки я звернув праворуч щоб під'їхати аж до кринички Сана вже зодягла мою сорочину в горошок і я дуже тішився тим що вона теж не без комплексів адже це був чистої води трансвестизм[1] та коли вона вийшла з машини я побачив що сорочина була для неї якраз симпатичною сукенкою не коротшою за отой куценький сарафанчик від якого я дурів а в криничці була така прозора вода що видно-дно-дно-дно-дно та не було кухлика хтось його забрав того кухлика бо коли я сюдою повертався до Києва від мотелю «Млин» він тут був тепер не було але низько перехилившись через цямрину можна було дотягтися губами до води і ми по черзі перехилялися набирали у рот води й пили одне з одного ми самі собі правили за кухлики наші роти були чудовими кухликами а коли Сана низько нагиналася у криничку то моя сорочина на ній високо підсмикувалася я не витримав і знов узяв її на руки а-а-а-ах і поніс у густий калиновий гай бо то не тільки назва була Калиновий Кущ там справді ростуть розкішні кущі калини які саме на початку червня дуріють своїм біло-жовтим як молозиво цвітом і ось тут панове судді ви нарешті можете пришити мені кримінал я зізнаюся навіть у тому чого міг не казати нікому та я вважаю за своє найвище щастя те що ти високий суде можеш сприйняти за збоченство але я бачив що Сані це страшенно сподобалося коли я дістав із багажника довгу мотузку ви спитаєте навіщо я возив її з собою і я знову ж таки можу збрехати і всі мені повірять що возив її із собою замість троса тепер більшість водіїв замість незручного троса користуються легенькими линвами але я взагалі не думав про це а гадав що ця довга капронова мотузка мені знадобится у тій кімнаті над прірвою та поки що я взяв її з іншою метою я поклав Сану між двома кущами калини поклав на траву а потім нагнув високу гілку з одного куща і прив'язав Сані до ноги біля

к і с -

точки а гілку із другого куща теж обліплену молозивом цвіту прив'язав до другої ноги однак ті гілки не розчахнули її а тільки підняли вгору розкинуті ноги і навіть трохи підняли сідничку білу-білісіньку із жовтавою присмагою і та сідничка була мені любіша за сонце він цей Сонце заздрив мені коли я зривав кетяги калинового цвіту і зодягав у нього Сану спершу квітчав коси адже її коротка косичка вміщувала у собі цілий сніп волосся та який сніп її косичка вміщувала у собі всі сіножаті світу замовкніть ви лиси вчені і вищі математики я знаю що я кажу не лізьте до мене із цифрами й числами я ліпше за вас у них розбираюся і ти комп'ютере погасни як сказав би мій найлюбіший та вже покійний приятель Паруйр Севак тільки із ним я міг розмовляти мертвою вірменською мовою яка називається грабар однак Севак загинув грабар мертвий а Сана жива тому я звертаюся до тебе комп'ютере якщо ти такий розумака ану полічи скільки кров'яних тілець і скільки мегатон щастя припливло до наших сердець коли я і далі квітчав її калиновим цвітом клав його на груди живіт і туди де раніше була пелюстка потім губами роздягав її всю а одне калинове суцвіття з'їв наче вмирав від голоду і потім сказав Сано Сано Вербено моя Калинова моя Тополева моя Ясинова моя і так я перелічив усі дерева які є на світі а потім рослини трави а потім став лічити їх усіма мовами світу живими і мертвими і вона розп'ята мною на калиновім хресті плакала і сміялася і знаючи крім рідної лише французьку повторювала charmant c'est le mor[2] потім коли вже не лишилося слів я звільнив її від блаженственних пут Сана попросила щоб я узяв сумку і сам її зодягнув бо вона вже не має сил і я переміряв на неї все що було вона чимало набрала бо ми ще не знали скільки там будемо тож я приміряв на неї всі труски і всі ліфчики всі сарафанчики спіднички шортики колготки pardon панове судді за такі подробиці але без них ви просто ніколи не зрозумієте того що сталося потім єдине що Сані самій довелося зробити це нафарбуватися тут я вже був ануж[3] і щоб не заважати їй своїми витрішками знову пішов до кринички і раптом побачив що там біля неї кухлик.

— Сано! — вражено закричав я. — Та тут же є кухлик.

— Він там і був, — сказала вона.

Коли я минулого разу повертався до Києва сам, то на дорогу пішло три години, тепер же із Саною ми добиралися ледве не цілий день, і я навіть не зупинився у Некричах, хоч дуже хотілося познайомити Сану з дідком, який бачив і знає усе на світі, але хай, думав, ще встигнемо його провідати, може, ще доведеться ночувати у Григорія Івновича, бо невідомо, як нас приймуть у мотелі і чи є там для нас місце.

Десь години о сьомій вечора я повернув перед мостом праворуч і дуже втішився з того, що перед моєю красунею твердджею стояв тільки білий фургон, отже, постояльців, неіебно, ще не було.

Сана була у захваті від самого фасаду «Млина» і вже поривалася далі, та я попросив почекати, поки сходжу в розвідку. Вона трошки похнюпилась, у мене від того защеміло всередині, бо я таки справді тепер не хотів лишати її саму ні на хвилину. Після того, що відбулося між нами сьогодні, в мене постійно стояв у грудях щем — від невідступного усвідомлення такої близькості поміж нами, що аж ставало страшно. Я чув аромат її тіла й тоді, коли спинався бетонними східцями на другий поверх до бару.

Каміла саме обслуговувала за крайнім столиком двох зайшлих рибалок; коли вона зиркнула через плече на мене, таця в її руці перекосилася, один кухоль із пивом перекинувся, але не впав на підлогу, тільки розлився, забризкуючи її і рибалок.

Однак усмішка її була щирою.

— Дійшла ваша телеграма! Зараз принесу ключ.

— Каміло... я не сам. Розумієте?

— Це ваш клопіт. За двох буде дорожче, — сказала вона. — Але ви не вказали, на скільки днів ідете.

— Побачимо. Це залежатиме від погоди. За розрахунок не хвилюйтеся, все буде у твердій валюті.

Вона пішла на кухню, і я гукнув їй услід:

— Каміло!

Якби таця в її руках була не порожня, то знов би перекосилася.

— Щось іще?

— Авжеж, дві юшки з окунів, раки і гору смаженого судака. Цілу гору, Каміло, ми вмираємо з голоду.

Коли я зійшов униз і помахав Сані ключиком, вона спитала:

— Тут завжди так вітряно?

Я тільки тепер завважив, як гойдаються сосни — їхні розкуйовджені зелені крони мінилися від переливчастих тіней.

— У нашому гніздечку тихо, — сказав я.

Біля східців я зупинився, вагаючись, бо досі не знав усіх тонкощів етикету — чи пропускають жінку вперед, якщо вона в короткій спідничці, а спинатися треба круто вгору.

Сана примружила очі, пустивши на мене лукаві бісики, і безстрашно пішла вперед — безстрашно тому, що я був зовсім неуважним, коли зодягав її біля Калинового Куща. Каміла, котра колись мене настрахала на цих сходах, виглядала скромною черницею проти Сани.

Я сам собі заздрив за той холодний спокій, з яким чекав наближення кроків, адже усе відбувалося за моїм сценарієм, і я навіть не розплющив очей, коли вона зупинилася наді мною. Ніби спросоння, я ковзнув рукою по гладенькій нозі, потягся вище і вище і нарешті торкнувся маленького жорсткого баранця, якого Саватій приносив у жертву. Та я і далі не розплющував очей, хоча вже чув на своєму обличчі її дихання, воно пахло якимсь невідомим мені зіллям, а потім її губи торкнулись моїх — легенько так, ніби хтось лоскотав травинкою, аби поволі пробудити мене зі сну, аби не злякати, та я все ще прикидався сонним, не спала тільки моя одна рука, яку жорсткий баранець уже обнюхував своїм мокрим писком, потім він лизнув мого пальця і взяв його у рот, її дихання почастішало, воно вже було, як вітер, яким обіцяв стати я, а стала вона, той вітер ще дужче запах невідомим зіллям, він застогнав, ніби заплутався в сосновому гіллі, і тієї ж миті я забрав свою руку від спраглого баранця, розплющив очі й побачив її широкі зіниці, що туманіли в очманілому погляді від дикого нетерпіння. «Мілю, не поспішай, — сказав я, — це треба робити поволі, ти все зіпсуєш», — і розчахнув на її грудях уже й так майже розстебнуту кофтину — ні, це були не дубівки, два невідомих мені плоди незвичайної смаги випорснули на волю, і я побачив на них дуже великі кружала довкола маленьких сосків, вони були ще темніші за все її тіло, я злегка притискав долонями ці плоди, аж поки відчув у їхніх надрах тверду серцевину, і лиш тоді здогадався, що ці брунатні плоди нагадують мені величезні кокоси, які від перестиглості падають з пальм, розбризкуючи молоко із твердих серцевин. Вона знов застогнала, і я так само невблаганно випустив її груди, а потім зірвав із неї кофтину і зумівся, яка вона худенька, важко було збагнути, як така тонесенька пальмочка могла викохати і втримати на собі ці величезні кокоси, що ось-ось упадуть, вибухаючи білими бризка-

ми. Я спершу відчув пальцями пухирці на її гладеньких руках, а вже потім побачив на згинах біля ліктів, якраз там, де брунатна смага світліша, сліди від уколів, тоді я зрозумів, чим пахне тиховій із її сухих вуст, — це був запах не заморського зілля, він був дуже мені знайомий, але й дуже далекий, запах із мого дитинства, коли ми з бабусею викурювали слимаків із льоху, бабуся розпалювала віхоть сухих конопель, щоб прогнати із льоху проклятих слимаків, які їли прокляту картоплю, і ось той запах знов мене наздогнав — так знагла і так недоречно.

Однак великий блеф уже розпочався, якщо вино відкорковано, то треба його допити, я професійно знімаю з Каміли чорну тонку спідничку, зауважуючи, що вона, як і все її тіло, теж не цурається кольору Сатурна, я знов наставляю ріжки чорному кучерявому баранцеві, який зухвало показує мені червоний язичок, пускаючи слину, та я ще пограюся з тобою, баранчику, постривай, швидкої роботи ніхто не хвалить, ще встигнеш із козами на торг. Каміла намагається відповісти взаємністю, я стримую її руки, які хочуть зняти з мене чорну майку, тягнуться до зіпера на чорних джинсах, під якими на моєму попереку холодний «Марголін» розігрівся до критичної температури і незабаром сам відкриє вогонь. Леле, скільки ж у неї цих рук, що я не встигаю з ними впоратися, скільки у неї язиків і губ, що обпікають мене вогнем і от-от доберуться до гарячого «Марголіна», який і так уже на критичній межі. Мілю, стривай, Мілю, та вона вже не піддається моїй волі, вона теж уже на критичній межі, ось-ось сягне апогею, без мого втручання сягне зеніту, в якому спалахує таке палюче сонце, що розколює перестиглі кокоси, захлинаючись їхніми білими бризками. В останню мить я вихоплююся з-під неї і, кліпаючи очима, вдаю із себе сором'язливого хлопчика-мізинчика.

— Каміло, — кажу я. — Мені заважає світло.

Але вона кидається мені навперейми і не пускає до вимикача.

— Ні, ні, я хочу дивитися. І щоб дивився ти. — Вона сплітає руки у мене на шиї, а її колоподібні рухи нагадують крутіж вихору. Твердий живіт, наче жорна, треться об мене, вона знов поволі здіймається у зеніт, і коли її дихання наростає до стогону, я знов вириваюся з міцних обіймів і клею із себе вже не хлопчика-мізинчика, а придурка Іванушку.

— Мені заважає ця витрішкувата русалка, — кажу я, показуючи на лубкову картину, а відтак хапаю з ліжка Камілину кофтину й спідничку і рішуче вішаю їх на цвях, який стримить над русалкою. — Все, мойру надійно затулено.

Далі моя кохана Гарпія застигає від жаху, бо я вихоплюю з-за спини «Марголіна» і в один момент завмираю біля дверей, які, я певен, ось-ось відчиняться. Я спрямовую чорну цівку на вхід і, хай мені чорт, сам собі дуже подобаюся. Якби була бодай хвилька на роздуми, неодмінно начепив би собі щонайменше медаль «За відвагу». Але тут до всього згаданий чорт несподівано вносить корективи у мій бездоганний сценарій. Замість того, щоб в екстазі відразу вдертися до кімнати, хтось з усіх сил ногою штовхає двері (колись я так тільки мріяв вриватися до генералів) і відскакує назад. До того ж він тримає націлений у мене не газовий пістолет, а справжнісінький «Макаров», який я колись розбирав і збирав за десять секунд. Мене рятує тільки те, що його від природи рожеве обличчя тепер розпашіло до краю, а в очах — каламуть. Власне, я на це й покладав надію ще відтоді, коли здогадався, що стіни тут мають не тільки вуха, а й очі — русалочка недаремно була намальована на однобічному склі, і її чорний трикутник, схожий на розчахнуті ножиці, слугував за чудове віконечко вуайериста[4], якому я щойно так безжально перервав увесь кайф.

— Опусти цяцьку, — сказав Саватій. — Я давно її перевірив. І роби те, що хоче вона, бо я тебе порішу. Живо!

Він кричав до мене, але це був знетямлений крик-шепіт, наче йому перетяло голосові зв'язки, — напевно, ще був під враженням, мабуть, він теж уже доходив апогею в отій кімнатчині під назвою «Комора», припавши кон'юнктивітним оком до зворотного боку русалоччиного трикутника. Саватій сунувся на мене, цілячись чорною цівкою у міжбрів'я, і далі лепетав, як кастрований півень, котрий утратив голос разом зі своєю чоловічою ознакою.

— Її-би-її-би-її-би, і.... її-би, — підігрівав він себе словами (а мені чулося: бий її, бий її, бий її), у яких і наказ, і благання, він так себе розпікав, що здавалося, несамохіть натисне на спуск, і я поточився до ліжка, приголомшений його альтруїзмом, а Саватій тим часом пошепки кричав до Каміли: — Ворушися, суко, чого стала, як мумія! Дай йому, дай йому, дай, дай, дай! — А вона стояла гола-голісінька і загальмована — приголомшена несподіваним поворотом, який зовсім не входив до мого блискучого сценарію, — безглуздішої сцени не уявити.

І тоді я, гарячково шукаючи виходу із цього безуму, зробив те, чого ніколи не дозволив би собі Олекса Остапчук чи й інший нормальний чоловік, який поважає жінку. Стромивши пістолет за пояс, але вже з протилежного боку від того місця, де він був раніше, я рішуче підійшов до Каміли і продовжив цей неймовірний блеф: якщо вино відкорковано, то треба його допити.

— Роби так, як учора... Як учора, роби, — белькотів Саватій, і я переконався, що наші з Саною ночі були у нього як на долоні, нас пожирало це кон'юнктивітне око, яке ледь не осліпло від побаченого, і хоч ця думка спала мені не вперше, зараз вона запалила мене шаленою люттю, наслала сатанинський сказ — я взяв Камілу трохи нижче сідниць, підняв (вона була легесенька, як пір'їна, у цьому тілі щось важили, мабуть, тільки кокоси), я підняв її так, що «Марголін» вперся у Камілин пупок, вона зойкнула чи від болю, чи від холодного доторку, але я не кинув її на ліжко, а вирішив показати цьому візіоністові, як надівають на шпильку метеликів, і поніс Камілу до стіни. Він мене зрозумів, він подумав, що я дуже слухняний хлопчик, який добре пам'ятає, як було вчора, і корюся його наказові. Саватій згоряв од нетерпіння, і коли схвильовано перекладав «Макарова» із руки в руку, витираючи мокру долоню об штани, майнула ще одна макоцвітна думка: зараз він тією лапою потисне мені правицю на знак особливої подяки і заохочення. Однак то була його давня звичка, яку я завважив ще за першої нашої зустрічі, а тепер, упіймавши момент, коли він знов перекладав пістолет із руки в руку, я, тримаючи Камілу за сідниці, як м'яча, раптом жбурнув нею прямо в Саватія, жбурнув цю легесеньку мулатку, як жбурляють гандбольного м'яча партнерові, ще й закричав: «Лови!» То була, треба сказати, дуже кумедна сцена, хоч вона й не входила до мого попереднього сценарію, але можна було замочити штани від одного «Лови!». І поки Саватій «ловив» своє рухоме майно, я вже біг коридором, так, зізнаюся, я не наважився кидатися на нього й вихоплювати «Макарова», бо знав, що пістолети вихоплюють з-під носа у ворога тільки в кіно, а я був дуже серйозним сценаристом, панове, тому кинув ноги на плечі.

[1] Статеве задоволення через перевдягання в одяг протилежної статі.

[2] Чудово, ось воно, те слово.

[3] Буквально — «безсилий», але в сучасній вірменській мові це слово означає імпотент.

[4] Вуайеризм, візіонізм (мед. терм.) — досягнення статевої насолоди через споглядання за сексуальними діями інших партнерів.

Світлана Короненко

МЕРТВА КРОВ

Уривок з готичного роману

Гомосексуаліст! — сказав би випадковий відвідувач шпиталю св. Пантелеймона, проходячи повз яскраво пофарбованого брюнета з акуратною еспаньйолкою, від якого за кілька метрів пахтіло міцними французькими парфумами.

Але це було зовсім не так. Юрій Олександрович Лозинський був лікарем, доктором медицини. А те, що він зловживав парфумами, було ознакою його фаху. Юрій Олександрович був професором патологоанатомії, знаменитістю і єдиним з-поміж колег, хто підписував медичні свідоцтва про смерть членів царської сім'ї, — починаючи з 4 лютого 1905 року, коли есер І. П. Коляєв убив на Сенатській площі розривною бомбою великого князя Сергія Олександровича.

Переконавшись у бездоганності свого манікюру, що також було професійною звичкою, Лозинський подивився у вікно. Там шаленіла хуртовина.

«Усе наче саваном вкрито, — подумав професор. — Дивно, чому люди бояться смерті, адже вона буває такою прекрасною, особливо на самому початку, коли тіло ще свіже. Гм, але ж люди линуть до смерті, навіть самі того не розуміючи. Влітку вони не помічають зеленого листя, а коли це листя пожовкне, вони збирають його, несуть до хати, милуються ним і не помічають, що точнісінько так само міняється людина після смерті. Її обличчя стає одухотвореним, просвітленим...»

— Юрію Олександровичу, — думки професора перебила асистентка. — Я все приготувала. Чи не дозволите мені залишитися і взяти участь в експерименті?

— Ні, Надійко, — професор провів теплими, ледь вологими пальцями по щоці ще досить привабливої, хоча й немолодої асистентки і посміхнувся. — Це з серії моїх секретних експериментів.

Лозинський провів очима жінку і знову задумався. Сьогодні у нього був особливий день. До шпиталю привезли дуже вродливу дівчину, знайдену десь на вулиці, яка отруїлася великою кількістю снодійного. Краса дівчини настільки вразила професора, що він цілий день не міг заспокоїтись. Увечері Юрій Олександрович наказав асистентці помити покійницю і підготувати її до одного з тих експериментів, які професор проводив завжди вночі й завжди сам.

Професор зайшов до своєї лабораторії і ввімкнув зовнішній лампіон з написом «Тихо, йде експеримент!». Тіло молодої жінки вже лежало на прозекторському столі. Професор підійшов до нього, зняв білосніжне простирадло і замилувався прекрасними жіночими формами, потім торкнувся рукою пишного жіночого волосся, поправив на високому білому чолі жмут блискучого короткого чубчика, далі його рука ковзнула на жіночі груди, нижче... Потім Лозинський роздягнувся і заліз на прозекторський стіл до покійниці...

Вперше він це відчув, коли був маленьким. Будинок його батьків знаходився у німецькій слободі. Поряд з ними жила родина німців, у яких підростала дочка, ровесниця малого Юрка. Взимку вона померла від енфлюенції, й він разом з батьками прийшов до неї на похорон.

Дівчинка лежала посеред німецької кірхи бліда, прозора і така гарна, наче янгол. Малий Юрко дивився на неї і не міг відірвати очей. Мертва, вона виглядала набагато вродливішою, аніж за життя. Німці, прощаючись з дівчинкою, цілували її в губи, а не в чоло, як це було заведено у слов'ян. Юрко також поцілував дівчинку в губи і несподівано відчув якесь дивне, млоїсте почуття, схоже на ейфорію. Йому запаморочилося в голові, і він несподівано тихо й благосно заплакав. Потім, уже набагато пізніше, студентом, він зрозумів природу свого стану на тому похороні.

... Лозинський лежав поряд з чарівною дівчиною і не міг одвести від неї очей. Гарне обличчя, витончені форми тіла, біла шовкова шкіра, яка ніби світилася і випромінювала сяйво. Він вдивлявся в обличчя дівчини, пестив її тіло пожадливими руками і намагався запам'ятати цю вроду на все життя, адже завтра красуні вже не буде у моргу.

І раптом Лозинський відчув, що тіло незнайомки відповідає на його пестощі. Її тіло відповіло його рухам, руки обхопили його шию, і вона застогнала. У професора похолола спина. Груди ніби наповнилися якоюсь порожнечею, а очі широко розкрилися від жаху. Жінка повільно підвела голову й уважно подивилася в закам'яніле обличчя Лозинського,

а потім її бездоганно білі зуби наблизилися до горла професора і єдиним доторком перерізали сонну артерію. Бризнула кров, але жінка вже підставила під неї свій жадібний червоний рот...

Потім вона скинула з себе знекровленого Лозинського і злізла з прозекторського стола. Оглянувши своє закривавлене тіло, підійшла до умивальника, подивилася у маленьке дзеркальце і жахнулася:

— Справжня упириця! Таки стала нею, і нікуди вже від цього не подітися. Ну що ж... — Не закінчивши фрази, вона почала обмиватися. Потім обдивилася кімнату, підійшла до шафи і відчинила її. Там висів одяг Лозинського. Вона накинула на голе тіло його хутряну шубу, одягла шапку, взула чоботи і через морг вийшла з прозекторської.

❤

Їй не вистачило. Не вистачило крові хирлявого, худого професора. Та й у цьому одязі вона виглядала підозріло. Шлях додому був заказаний. Батько не вибачив їй позашлюбної вагітності.

Куди ж їй піти? І де взяти одяг? Ага, ось знайомий будинок. Вона, трохи подумавши, зайшла не з парадного входу, а з чорного. Потягла ручку дзвоника біля знайомих дверей: «Головне, щоб пані професорка була сама, без коханки...»

Двері відчинила жінка у рейтузах і сорочці з англійським комірцем. В її руці диміла цигарка у довгому мундштуці. Побачивши гостю, вона солодко і задоволено посміхнулася:

— Нарешті! Я знала, що ти колись все одно прийдеш! Чому не заходиш?

— Ви ж мене не запрошуєте.

— Боже мій, заходь, заходь!

У передпокої господиня по-чоловічому допомогла їй зняти шубу. І коли побачила, що дівчина гола, пробурмотіла зміненим, низьким, майже чоловічим голосом:

— А ти виявилася сміливішою, ніж я сподівалася.

— Ви працювали? Може, я невчасно?

— Ні-ні, що ти!

У кімнаті горів камін, потріскували дрова. На крісло був кинутий плед, яким щойно прикривали ноги. У перламутровій попільничці диміла недокурена цигарка. Довкола лежали відкриті на потрібній сторінці книжки і рукописи. Пані професорка щойно працювала.

— Робота зажде. Головне, що ти прийшла.... — Господиня підійшла до дівчини, трохи незграбно, по-чоловічому обняла її, почала цілувати, потім стала перед нею на коліна... І раптом вигукнула обурено:

— Ви прийшли до мене після кохання з чоловіком! Я не хочу вас більше бачити. Геть звідси!

— Мене зґвалтували, — заплакала дівчина.

Професорка на мить заніміла, а потім розчулено обняла гостю:

— Яка сволота це зробила? Чому ми такі беззахисні? Вибач, люба, я кохаю тебе! Ходімо до ванни. Я тебе скупаю, я змию цей ненависний чоловічий запах, ці бридкі білі сліди сперми...

Ванна була велика, розкішна і більше нагадувала басейн. Господиня вийняла шпильки, і водоспад чорного волосся впав на її засмаглі плечі. Ця жінка знала, що вона гарна і що трохи нагадує скульптуру античного юнака. Знала і відчувала також, що дівчина уважно спостерігає за нею. Пані професорка ступила ногою на сходинку басейну і прошепотіла:

— Ходи сюди, до мене...

Але саме цієї миті на дверях закалатав дзвоник. Потім почувся дзвінкий дівочий голос:

— У вас тут не зачинено! Ви що, не сама? Невже ви з коханкою?! — У дівочому голосі забриніли сльози.

Господиня вийшла з басейну, одягла халат і поспішила до передпокою. Звідтіля почулися голоси:

— Дурниці, Вікторіє, тут нікого немає. У мене просто забагато роботи, я втомилася.

— У вас і справді нікого немає?

— Немає...

Голоси затихли. «Цілуються...» — здогадалася гостя, і її обличчя скривилося в якійсь дивній посмішці.

Здалеку почулося, як зачинилися двері, й до кімнати увійшла господиня. На срібній таці вона тримала шампанське, келихи, помаранч і срібний ніж.

— Моя студентка приходила. Потрібну книжку взяла...

Господиня скинула китайський халат з драконами і увійшла у басейн. Її низький голос знову був ледь хрипкий...

— Ходи сюди...

Але дівчина, ледь ступивши у басейн, з дивовижною легкістю притисла однією рукою господиню до стіни, а другою взяла срібний ніж для помаранчів і перерізала їй горло, а потім підставила жадібний рот під кров, що витікала з артерії...

Фото Михайла Кокотчикова

ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ

„Заслужений працівник культури України"

ПРИСВОЄНО УКАЗОМ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Чиркову Сергію Миколайовичу

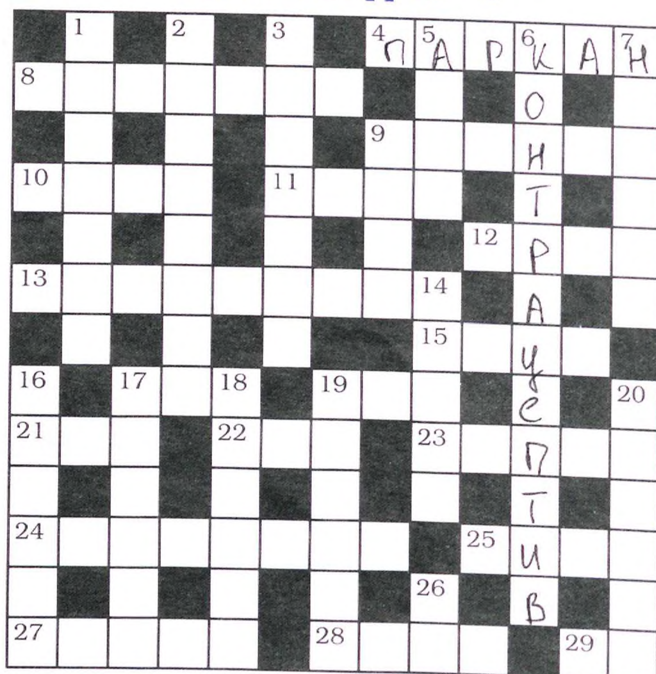
За вагомий особистий внесок у розвиток журналістики, високий професіоналізм та з нагоди 8-ї річниці незалежності України.

Президент України Л. Кучма

№ 2608

20 серпня 1999 р.

ЛЕЛЬВОРД № 7

По горизонталі: 4. Біля нього сільські хлопці чекають дівчат. **8.** Чоловіча гордість. **9.** Батько «Повії». **10.** Під неї не пускають хлопців. **11.** ... Курагіна («Війна і мир»). **12.** Предок українців. **13.** Азійська країна. **15.** Дівоча вітрина. **17.** Покірний чоловік. **19.** На нього опускаються розпусні жінки. **21.** Реакція осідання еритроцитів. **22.** Одиниця площі в Англії. **23.** Ним білять стіни. **24.** Давньогрецька богиня кохання. **25.** Талант до кохання. **27.** «Клітка» для немовляти. **28.** Наречений з Близького Сходу. **29.** Глибокий рівчак.

По вертикалі: 1. Пристосування для «штурму» балкону коханої. **2.** Щось страшне. **3.** Зацікавлення дівчиною. **5.** Казахський поет-пісняр. 6. Запобіжник вагітності. **7.** Безправний роботящий чоловік. **9.** «Княжна ...» (Лермонтов). **11.** Давньогрецький бог кохання. **14.** «Бездітна» корова. **16.** Пік любовної насолоди. **17.** Те, що повторюється у вірші. **18.** Пояс для живота. **19.** Нитка чоботаря. **20.** Третя нога старого залицяльника. **26.** Бог сонця у єгипетській міфології.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 7

По горизонталі: 4. Паркан. 8. Пругень. 9. Мирний. 10. Юбка. 11. Елен. 12. Арій. 13. Індонезія. 15. Лице. 17. Раб. 19. Дно. 21. РОЕ. 22. Акр. 23. Вапно. 24. Афродита. 25. Хист. 27. Манеж. 28. Араб. 29. Яр.

По вертикалі: 1. Драбина. 2. Страхота. 3. Інтерес. 5. Акин. 6. Контрацептив. 7. Наймит. 9. Мері. 14. Ялова. 16. Оргазм. 17. Рефрен. 18. Бандаж. 19. Дратва. 20. Костур. 26. Ра.

ДВОЄ

Уривок з іронічного роману жахів

Дівча стояло на порозі ванної кімнати, притулившись до одвірка, і, посміхаючись, дивилося на нього.

— Теж вмитись швидше хочеш?.. — почав Мет, проте Реджина здійняла руку, закликаючи до мовчання, і замислено заговорила:

— Так, мені б теж умитися. Шкода, що я загубила косметичку разом з сумочкою і не маю ні пудри, ані помади — нічого. Та не в тім річ... Енді, ти... Ти й уявити собі не можеш, що означає для мене твій вчинок.

— Знов ти за своє... — спробував перервати дівчину Мет, та, не звертаючи на це уваги, вона закінчила попередню промову несподіваною пропозицією:

— Не усвідомлюючи того, ти перевернув усе моє життя. Навіщо нам тепер їхати? Може, тут залишимось...

І повільно пішла до нього.

Мет похолов. Авжеж, йому дуже приємно, що він зробив такий шляхетний вчинок і так виручив дівча. Навіть більш ніж приємно, на жаль. І він навіть не дуже засмучувався з приводу того, що Реджина кличе його несправжнім ім'ям. Проте така розв'язка аж ніяк його не влаштовувала. Адже треба швидше тікати звідси! І як бути з відразою дівчиська до чоловіків?..

— Ти зовсім інший, не те що всі ці п'яні «татусі», — немов відповідаючи на його думки, сказала Реджина, оповиваючи його шию руками. — Ти зовсім, зовсім інший. І мені байдуже, хто що б мені казав і хто що скаже. Я бажаю зробити тобі приємне. Ти заслуговуєш на це!

І Реджина поцілувала Мета в губи так міцно, що в нього потемніло в очах, а в голові понеслися безладні уривки думок: «Рената... Дівча... Вмитися... Поквапитись... Зустріч...» Він вхопився за останнє нагадування зовнішньої реальності з силою потопаючого, що вчепився за трісочку, і з слабкою надією промовив:

— Але в мене зустріч... Ввечері, зараз... Я...

Реджина притисла свої губи до губ Мета, аж присмокталася, заважаючи йому не тільки говорити, а й навіть дихати. Коли ж бідолаха облишив марні спроби вимовити бодай слово, дівчина відкинула назад голову й, уривчасто дихаючи, прошепотіла:

— А ти зателефонуй своєму Біллові і скажи, що зустріч знову відкладається. Чи зустріч для тебе важливіша за мене? Енді, ох Енді... Ти ж переніс її того разу, перенесеш і вдруге. На завтра...

І пригорнулася до нього ще міцніше. Спочатку Мет усе ж не полишав спроб відірвати її від себе, але дівочі обійми протягом доби не послабшали, незважаючи на те, що вона не з'їла ані крихти, тільки випила трошки кави. Нарешті Мет здався. Мляво подумавши про те, що залишити особняк можна рано-вранці, він легко підхопив Реджину на руки і поніс на другий поверх до спальні. Вона була така сяюча...

Що за божественну ніч вони провели! Їм було замало любощів, якими щедро обдаровували одне одного. Замало усього — повітря в кімнаті, самої кімнати, — і Мет розчинив вікно спальні, анітрохи не дбаючи про обережність, зовсім навіть позабувши про неї. Прохолодний вітерець ніжно пестив розпашілі тіла, але замало їм було і цієї ніжності, й вони знов кидалися в обійми одне одному.

Тимур Литовченко

В ЧУЖОМУ ДОМІ

Несподівано Мет до болю в серці відчув, що може втратити Реджину, що вже міг двадцять разів втратити, що міг навіть не знайти зовсім! І от уже все у світі проти них, все, що є на землі, намагається відібрати, відірвати від нього це дівчисько, а вітерець недарма пестить її та легенько перебирає її рудувате волосся, манить за собою, й навіть зорі дивляться на них і обмірковують підступний план: як би притрусити її невагомим своїм пилом та й унести в безодню космосу — і от вікно старанно зачинене, занавішене, а дівчина схована в купі ковдр і простирадл, де знайти її важко навіть самому Метові. Після того, як напад ревнощів до всього світу згас, він дюйм за дюймом вивчив усе тіло Реджини — від кінчиків нігтів на пальцях ніг до кінчиків волосся на маківці. І навіть не дуже здивувався, що вії дівчиська, які здавалися занадто довгими і неприродними, виявилися якнайприроднішими. Що на занадто червоних губах насправді не було помади. А очі її знов зробилися велетенськими, з бездонними зіницями. І цих очей, вій, губ, волосся — всього цього прегарного юного тіла було Метові замало. Неймовірно мало! Йому хотілося так міцно пригорнутися до Реджини, щоб їх потім не розділила жодна сила у світі, щоб їхні тіла проникли одне в одне! Хотілося кинутись у прірву її чорних, злегка спалахуючих червонуватим полум'ям очей та навіки зникнути в їхніх незмірних глибинах. Чи скластися удвоє, як складаний ножик, потім ще удвоє, потім ще і ще, але при цьому зосередити всі свої сили, сконцентрувати імпульси всіх своїх ривків, поштовхів і загалом усіх скажених рухів та увірватися в неї єдиною крихітною грудкою плоті зі швидкістю кулі, що входить у м'яку землю бруствера...

Це було суцільне, безпросвітне, невпинне, безугавне божевілля. Але ж до чого воно було чудове!

Фото Григорія Чорного

ЛЕЛЬ-2000: НОВІ УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ!

Шановні читачі!
Журнали «Лель» і «Лель-ревю» у 2000 році ви зможете одержувати, лише перерахувавши відповідну суму на р/рахунок редакції і надіславши нам повідомлення про поштовий переказ з чітко зазначеним прізвищем, повною адресою та сплаченою сумою.

Протягом року вийде
6 номерів «Леля» і 6 – «Лель-ревю».

Вартість одного номера
кожного з журналів –
3 грн. 50 коп.
Піврічна передплата коштує
10 грн. 50 коп.,
річна, відповідно,
21 грн. 00 коп.

Відправляючи переказ,
не забудьте зазначити,
який з двох журналів
ви хочете одержувати.

Гроші слід надсилати на
Р/р № 26007301330137
у Шевченківській філії АКБ
«Національний кредит» м. Києва.
МФО 322216, ЗКПО 21652557.
Одержувач: фірма «Деркул».

Сума (для прикладу): 21 грн. Без ПДВ.
Передплата «Лель»-2000
(або «Лель-ревю»-2000).

**ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ З 1 ВЕРЕСНЯ
ДО 31 ГРУДНЯ 1999 РОКУ.**

**ВИ ОДЕРЖИТЕ ТАКУ КІЛЬКІСТЬ НОМЕРІВ,
ЗА ЯКУ ЗАПЛАТИТЕ.
ЖУРНАЛИ НАДХОДИТИМУТЬ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ
У ЗАПЕЧАТАНИХ КОНВЕРТАХ.**

**У ПЕРЕДПЛАТНОМУ КАТАЛОЗІ УКРАЇНИ
НА 2000-Й РІК
«ЛЕЛЯ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» НЕ БУДЕ.**

**ЗУСТРІНЕМО
2000-й РІК
РАЗОМ
З «ЛЕЛЕМ»!**

Володимир Маковецький. Українська дівчина. 1879

Наталя Бонь

МОЛИТВА ЖІНКИ

Уривок з роману

Почали готувати вечерю. Звідкись витягли великий паруючий казан зі смачним варевом. Несли його два міцні чолов'яги. Жінки збирали посуд. Апетитні шматки м'яса накладали в дорогі порцелянові тарелі, щойно добуті з мішків Фархад-паші. З'явилися хліб, бринза, овочі.

Розбійники розсілися за столом. Отаман — на чолі. Щоб усіх бачити чи щоб усі бачили його. По ліву руку сіли жінки, по праву — той довгий мишоокий розбійник.

Полилось вино, якого теж було удосталь на столі, миттєво почала зникати їжа...

В Оленки від голоду темніло в очах...

Сите веселе братство ревіло, сміялось, гелготіло. Дедалі частіше під загальне ревище пожад-

Малюнок Михайла Малороса

ливо поглядали на полонянок. Їм хотілося видовища, розваги...

Один миршавенький розбійник зібрав жменю кісток і кинув до ніг дівчатам. Оленка з огидою відкинула їх ногою геть.

— А! То їм наші гостинці не до вподоби! — заверещав голосно миршавий і рушив до дівчат.

Його зупинив короткий окрик отамана. Щось наказав своїй пишнотілій помічниці. Та мовчки швидко поклала на таріль м'яса, налила в невеликий глечик вина і піднесла полонянкам.

Ніхто не доторкнувся до їжі. Оленка взяла глечик з вином і пила прохолодний солодкий хмільний напій, поки не вгамувала спрагу. В душу вступило приємне тепло, поволі розливалось по всьому тілу.

Отаман з цікавістю дивився на неї...

Нарешті трапезу було закінчено. Після якоїсь короткої команди розбійники завирували, ще голосніше почали кричати, якийсь сатанинський шал заволодів ними. Принесли ще вогню. Палало багаття, палали смолоскипи, розгорілись очі розбійників... Чудові тарелі венеціанської роботи летіли на підлогу, з дзенькотом розліталися на друзки. На стіл вистрибнув той миршавий розбійник, почав об'їдки та посуд скидати зі столу ногами. Розбійники, перегукуючись, викрикуючи непристойні слова, тісною стіною з'юрмились навколо столу... Оленка зрозуміла, що їх зараз чекає. Вона дивилась немигаючими очима на все це збіговисько, нічого не могла вдіяти, була прив'язана...

Краще смерть... Боже, пошли мені смертоньку тут, зараз же, не допусти, щоб було посоромлене моє тіло. Врятуй мене, Господи! Всели хоч трохи розуму в ці п'яні здичавілі голови!..

Ошалілі розбійники вже порозрізали мотуззя на юному тілі чорнявої невільниці, тягли її до столу, зриваючи одяг з худеньких плечей... Вона дико кричала, але той крик тонув у ревищі, виривалась, та даремно, востаннє скрикнувши, впала, розчавлена худим тілом розбійника, що навалився на неї, поблискуючи голим задом... Розпростерлась, втрачаючи свідомість... Не звертаючи на те уваги, підходили по черзі, грубо робили свою чоловічу справу, насолоджувались своєю дикістю, своїм варварством.

Оленка закривала долонями вуха, відвертала очі, а вони раз по раз вихоплювали з-поміж хаосу худеньке тіло, розпростерте, понівечене...

Служниця, на яку чекало таке ж приниження, сиділа і вила, немов побита собака. В Оленки все пливло перед очима. Їй також хотілося вити, та вона мовчала, міцно стиснувши зуби. Знову спіймала на собі погляд голубих очей. Дико хапалася за нього. Ні! Не допусти!

Худеньке тіло маленької бранки вже не подавало ознак життя. Гнилозубий та ще один обірваний розбійник, регочучи, понесли її до урвища. Розгойдавши, швиргонули у воду стрімкої річечки, що несла свої води до синього моря... Нехай несе загублену долю...

Наступною була пишнотіла служниця. Ішла, підвиваючи, немов на ешафот.

— Не бійся, з таким тілом тобі нічого чоловіків боятися!

— Ця виживе, ще дякувати нам буде за втіху! Ха-ха-ха!

Знову ритмічні рухи, голі зади, ревище.... Оленка втрачала свідомість, її нудило.

— Досить! — почула владне.

Служниця, чіпляючись тремтячими руками за стіл, впала під ноги напівбожевільній юрбі... Їй силоміць, розціпивши зуби ножем, влили кухоль вина, віднесли вбік.

П'яні від розпусти, вина і крові руки потяглися до Оленки, здерли одяг. Стояла перед ними, мов затравлена сарна, дивилася на всіх своїми синіми очима і не бачила нікого й нічого. В очах — дикий тваринний жах і молитва про порятунок...

Ніхто не заглянув в її очі. Дивились на прекрасне, ніби виточене з білого мармуру тіло, кожен хотів доторкнутися до нього, зачерпнути хоч трохи насолоди, яким воно було переповнене...

Мить — і її цнотливе біле тіло буде знищене, розтерзане цим брудним збіговиськом...

— Я буду першим! — різко прозвучав голос отамана, що до цього часу лише спостерігав за всім, що відбувалося.

«Коли б і останнім!» — промайнула непрошена думка. Випите вино та незгасима жага до життя, струнке тіло красеня-отамана будили в ній жіноче начало, яке крізь страх та розпач пробивалось назовні.

Не помічала нічого: ні холодного твердого столу, ні очей, які звідусіль дивились на неї, бачила тільки голубі очі. Попри все, було приємно відчувати поруч це молоде, гарне, доладне чоловіче тіло. Страх скрутився чорним волохатим клубочком і заліг у глибині душі. Все зникло в суцільному вогні факелів та багаття. Вогонь навколо, вогонь в усьому тілі...

Біль, що на мить пронизав тіло, зник. Лишились тільки вона і він. І незбагненне, неосяжне розумом єднання двох тіл...

Підсвідомо почала рухатись назустріч, ловлячи, здоганяючи ту насолоду, яка була поруч і все тікала, дражнячи...

Він з подивом відчував це дівоче тіло, що не було гвалтованим, а летіло до нього, захоплюючи в свій вир пристрасті. Мимоволі піддавшись цій спокусі, почав пестити дівоче тіло. Йому було страшенно приємно відчувати під своїми руками гладеньку шкіру, трепетні груди.

Дівчина, відчуваючи, що наздоганяє ту бажану насолоду, востаннє подалась назустріч сильному тілу, скрикнула і притихла, дослухаючись до свого тіла, по якому солодкими струменями розтікалося саме життя...

Він зробив ще один рух, і в її лоно поринув ще один потік радості. Оленка сміялася, не розплющуючи очей...

Оговталась. Потихеньку зиркнула... Зустрілася зі здивованим поглядом голубих очей... Міцно тримала його за руки, немов хотіла залишитись біля нього назавжди... Страх почав з'являтися, зростати...

Чоловік встав, одягнувся. Натовп мовчки дивився на нього. Помічник кинувся до розпростертого дівочого тіла, готуючись стати наступним. Тієї ж миті отаман міцно взяв його за сорочку ззаду і з силою відкинув назад.

— Геть! Ніхто не смійте чіпати цю дівчину. Я хочу її ще!

Узяв теплу накидку, дбайливо загорнув біле тіло, наказав пишногрудій:

— Відведи її в мою кімнату.

Оленка йшла, немов по розсипаному жару, намагалась осягнути все, що сталося. Ну й нехай, подумала. Зате я живу. Живу!!!

Не бачила Оленка, як мстивим вогнем запалали очі тієї чорнокої красуні, як скреготнув зубами той миршавий помічник, як здивовано переглянулись розбійники. Ніщо нині не важило, страх умер...

Не роздивляючись, куди її привели, впала на щось м'яке і тепле, заснула сном праведниці...

Мар'яна Юхно

НАЯДА

Уривок з жіночого роману

Ввечері Ліля прийшла до Романа.

У холостяцькому помешканні, як завжди, було чисто.

У повітрі кружляв приємно-облудливий аромат кави. На маленькому столику, застеленому білосніжною скатеркою, поруч із букетом лілій стояла таріль з апетитно підрум'яненими хрустами. Роман Богданович таки давав собі раду! Далеко не кожна жінка так упевнено почувалася в кулінарії.

— Заходь, Ліляно! — зустрів Роман дівчину. — Шампанське будеш?

— Звичайно! — зраділа Ліля. — Хто ж відмовиться від такого напою, та ще й у такій компанії?

Роман налив шампанське у келихи. Зачекав, доки всядеться піна, і долив по самісінькі вінця. Поки іскристий напій ще бурхливо виграває, Ліля швидко промовила:

— Перший тост мій, згода? Тільки умова — до дна. Отже, я пропоную: «Давай краплями вип'ємо ніч!».

Пролунав мелодійний кришталевий дзвін — Роман погодився.

Ліля раділа. Ні, тріумфувала! Її радості не було меж. Нарешті! Нарешті сьогодні здійсниться те, чим вона так довго марила. Відчути його душею і тілом. Відчути, з'єднатись, розчинитись...

Від таких думок Лілю почало лихоманити. Та й шипучий напій, який з такою легкістю п'ється, має властивість раптово одурманювати свідомість.

Романа теж розморило.

Після третього келиха Лілі стало душно, і вона розстебнула, а потім скинула блузку. І справді, шампанське — ворог самоконтролю.

Дівчина підвелася, підійшла до Романа і сіла йому на коліна. Поклавши його долоні собі на груди, вона нетерпляче припала до жаданих уст. Роман відповів. Його ліва рука пригортала дівчину, права в цей час повільно опускалася, обережно торкаючись ніжного тіла, до «блискавки» вузьких джинсів, що завжди спокусливо облягали звабливі сідннички і високі стрункі ноги.

— Поставимо музику! — несподівано зіскочила Ліля. — Все має бути найвищого гатунку. Вперше!

Ні, ця дівчина непередбачена! Якби вона знала, що своєю невинною забаганкою зведе нанівець усі попередні старання. Кохання — це імпровізація...

Роман встиг отямитись.

— Давай доп'ємо каву, — запропонував він.

— Дурненький, — лагідно прошепотіла Ліля, віднайшовши романтичну композицію. — В мене є ідея набагато краща.

Вона взяла його за руку і поманила за собою.

— Тут зручніше, — сказала вона, лягаючи на тахту. — Йди до мене! — Ліля сплела руки на Романовій шиї. Вони знову почали цілуватися. Зненацька Роман підвівся і сів на тахті.

Ліля здивовано промовила:

— Що з тобою?

Роман нахилився і якось дивно, наче з жалем, мовчки подивився на дівчину.

— Що з тобою? — повторила Ліля.

— Ні! — раптом сказав Роман. — Я не можу собі цього дозволити.

Він встав і почав ходити по кімнаті.

— Ти що — знущаєшся з мене?! — Ліля накинула блузку. — Поясни, в чому справа?

Роман мовчав.

— Ну? — чекала Ліля.

— Гаразд, сподіваюся, ти мене зрозумієш, — почав Роман.

— Зрозуміти те, що тобою нехтують? — пробурмотіла Ліля. — Навряд чи...

— Ти помиляєшся, — заперечив Роман, — це не так.

— А як? — Ліля скипіла. — Хіба можна так глумитися? Адже ти знав, ти прекрасно знав, що я цього бажаю. Знав відтоді, як я вперше прийшла сюди. Та ні, раніше. На лекціях. Ти часто зазирав мені в очі. Ти знав. Не міг не бачити у них бажання. Ти вирішив погратися зі мною? Звичайно, що тобі мале дівчисько? Ти тільки пальцем поманиш — і в твоїх обіймах опиниться будь-яка краля. А мене вирішив довести до сказу?

— Що ти верзеш? — спробував зупинити її Роман. — Справа в тому, що я не хочу тебе скривдити.

— Чула я вже цю байку! А я хочу! Я хочу, щоб ти мене скривдив!.. Хочу!

— Тоді... — Роман на мить завагався. — Тоді слухай, що я скажу тобі. Може, зрозумієш. Жінки — моя слабкість. Мені доводилося знати багатьох жінок.

Ліля іронічно посміхнулася: ще б пак!

— Серед них зустрічалися, — продовжував Роман, — і невинні дівчатка, і особи, набагато досвідченіші. Але ось у чому проблема: тільки-но я переступлю межу, як одразу втрачаю до жінки будь-який інтерес.

— Звичайно, мету ж досягнуто! — уїдливо мовила Ліля.

— Я боюся, щоб так не сталося і з тобою. Для мене ти багато значиш. Ти ніжна, мила, чуттєва. І оце твоє довге, мов у німфи, волосся... Але є щось важливіше. Зв'язки з багатьма жінками не залишили в моєму житті помітного сліду. Вони не зуміли зробити того, що робиш ти. А ти надихаєш. Чи знаєш ти, що це таке?

У Романових руках з'явилася купа списаного паперу.

— Ось! Ось що це таке! З твоєю появою я почав писати роман. Це мій перший прозовий твір. І пишеться він завдяки тобі. Бо ти мене надихаєш.

— Перетворення сексуальної енергії в творчу діяльність? — іронічно запитала Ліля.

— Частково, — задумливо відповів Роман. — І не тільки. У цьому є якась таємниця. Щось загадкове...

— Зрозуміло, — промовила Ліля. — Отже, мені відводиться роль натхненниці. Доволі приємно це чути. Але я не міфічна істота, а жива людина. Мені мало лише платонічних стосунків. Моє тіло також прагне кохання. Воно прагне твого кохання. Поцілуй мене.

Роман підійшов ближче.

— Ні, — зупинився він. — Ні.

— Ні! — скрикнула Ліля. — Ні! Будь-яка жінка може бути твоєю, тільки не я. Бо я — натхненниця! Божевілля, це божевілля! Я не хочу цього приймати. Не хочу! Не можу! І не буду! Ні!..

Вона схопилася руками за голову і кинулась до дверей.

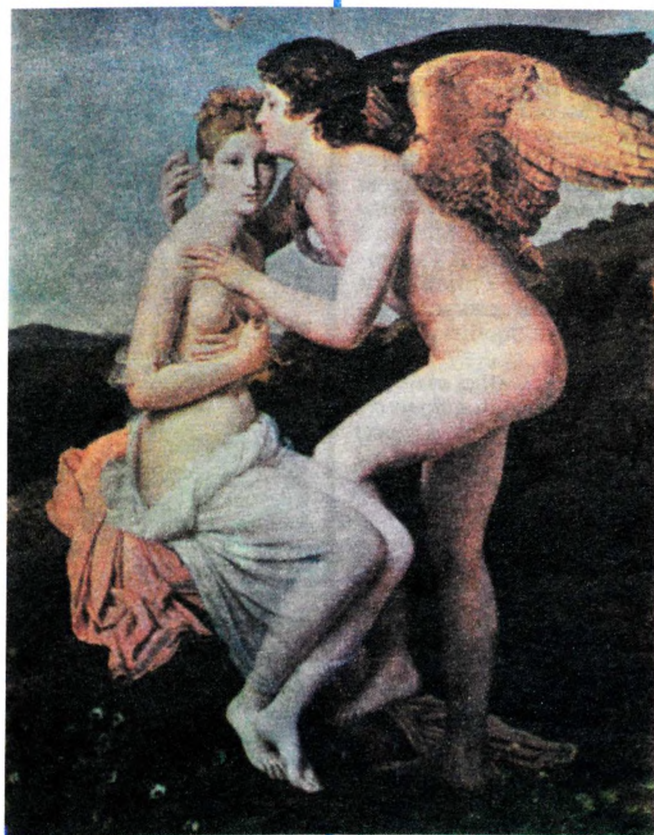
Фото Андрія Грейжі

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Астаф'єв

ВІКТОР ПЕТРОВИЧ (нар. 1924)

Російський письменник. Учасник Великої Вітчизняної війни 1941-45 рр., яка значною мірою і визначила тему його творчості. Перша збірка оповідань — «До майбутньої весни» побачила світ 1953 року. Для творчості Астаф'єва характерні психологізм і міцний зв'язок з життєвим досвідом. Славу письменникові принесли повісті «Перевал», «Стародуб» (1959), «Крадіжка» (1966), «Десь гримить війна»(1967), «Цар-риба» (1975), «Пастух і пастушка» (1974). В останньому творі він змалював народження кохання на війні — посеред крові і смерті ніжний паросток весни.

Жерар. АМУР і Психея. 1798

ПАСТУХ І ПАСТУШКА

(Уривок)

Жінка коливалася безликою тінню у спекотнім мареві, яке дедалі густішало і клубочилося довкола, спопеляючи навіть повітря в кімнаті. Дихати нічим. Усе суще навкруги і в нім згоріло. Лишилася одна всесильна влада, і подавлений нею Борис беззахисно прошепотів:

— Мені... хороше... тут... — І, думаючи, що вона не зрозуміє його, розчавлений ганебністю натяку, він показав рукою: йому хороше тут, у цьому домі, в цім ліжку.

— Я рада... — долинуло здалеку, і він теж здалеку, не чуючи себе, відгукнувся:

— Я теж... радий... — І, вже не володіючи собою, опираючись і знесилюючись від цього спротиву ще дужче, простягнув до неї руку, щоб подякувати за ласку, за притулок, упевнитися, що ця запнута спекотним туманом тінь, яка коливається у мерклім і наче маячнім світлі, — є та, у котрої стрімко котиться вниз верхів'я грудей, збурює всю кров і серце, що гримить набатом під сліпучим мерехтінням загадкового тіла. Жінка! Так ось що таке жінка! Що ж вона з ним зробила? Зірвала, наче лист із дерева, закружляла і понесла, понесла над землею — немає в нім ваги, нема під ним тверді...

Нічого немає... І не було. Є лише вона, жінка, якій він належить увесь до останньої кровинки, до останнього подиху, і нічого вже з цим ніхто вдіяти не зможе!

Далеко-далеко, десь у глухім просторі, він знайшов її руку і відчув пухирці під пальцями, кожну, невидиму навіть для очей, пушинку тіла відчув, наче не було чи не стало на його пальцях шкіри, і він доторкнувся голим нервом до її руки. Подих йому зовсім перехопило. Серце зайшлося у шаленім битті. В зовсім вже паморочливу сутінь, у гарячий, спопеляючий вогненний вал зіштовхнуло взводного.

Далі він нічого не пам'ятав.

Палючий спалах світла вдарив його по очах, і він загнано впав обличчям у подушку.

«Так ось воно як! І навіщо це?» — Борис закусив до болю губу, відчуваючи, як стишується загнане серце і вирівнюється розірваний подих. Жодної такої насолоди він начебто й не зазнавав, пам'ятав лише, що жінка в обіймах чомусь здається маленькою, і від цього ще більше страху й сорому. От якби забути все, зробити так, наче нічого не було, тоді б він не посмів бодай ще раз образити жінку дурницями різними — без них цілком можна обійтися, не потрібні вони...

Так думав лейтенант і водночас з подивом відчував, як нав'язливий, застарілий тягар звалився з нього, тіло висвічувалося і торжествувало, пізнавши плотську радість.

«Скотина! Тварюка!» — лаяв себе Борис, але докори падали, наче краплі в пісок. На думці — сором і сум'яття, а в тіло вливається благосний, сонний спокій.

— От і допомогла я фронту.

... Втупившись у стіну, Борис повинився тим зізнанням, яке усім чоловікам чомусь здається ганебним:

— У мене... перший раз це... — І, перечекавши трохи, зовсім вже тихо: — Вибачте, якщо можете.

Люся не відгукувалася, чекала неначе ще слів чи звикала до нього, до його подиху, запаху і тепла. Для неї він був тепер не віддалена і чужа людина. Розчавлений соромом і провиною, яка була для неї особливо приємною, він пробуджував жіночу симпатію і всепрощення. Люся прибрала пучкою сльозу, повернулася до нього, сказала печально і просто:

— Я знаю, Борю... — І з ледь помітною посмішкою додала: — Без фокусів і без сліз ми, жінки, як без хліба... — Легенько доторкнулася до нього, заохочуючи і заспокоюючи.

Переклад з російської

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Аврелій Марк
(121-180)

Римський філософ та імператор (з 161 р.). Як правитель Риму опирався на сенаторський стан, відновив протекторат над Вірменією, захопив Месопотамію, вів так звану Маркоманську війну (166-180). Як філософ був представником пізнього стоїцизму і написав працю «Наодинці з собою». У поглядах на кохання був справжнім стоїком. Вважав, що людина має любити свій «рок».

АВРЕЛІЙ: «Які вже випали обставини, до тих і прилаштовуйся, і які тобі випали люди, тих і люби — та щиро!»

Алкамен
Молодший
(бл. 400 до н.е.).

Давньогрецький скульптор аттичної школи, учень Фідія. Народився на острові Лемносі, працював переважно в Афінах. Прославився як майстер культових статуй із золота та слонової кістки. Найбільш відома його статуя «Афродита в садах», від якої віє жіночою грацією і тонким еротизмом.

АЛКАМЕН Молодший. АФРОДИТА в садах (Римська копія; мармур). Лувр, Париж

Антифемінізм

— негативне ставлення до жінок, створення навколо них атмосфери ворожості, приписування їм безлічі недоліків.

Асвіні мудра

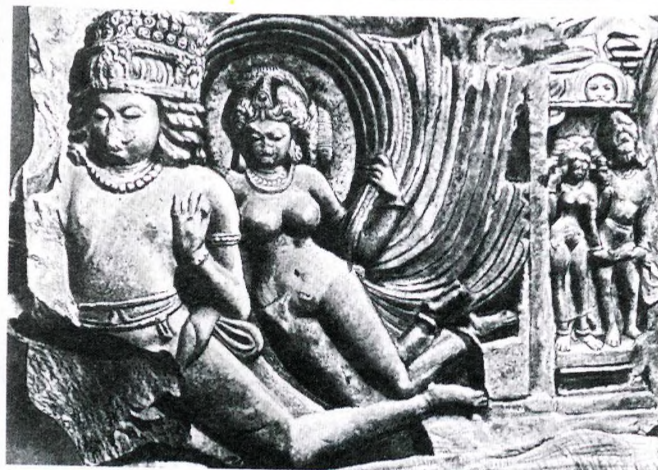
(санскр.) — стискання і розширення відповідних м'язів анального проходу. Дієвий спосіб пробудження статевої енергії та спрямування її угору. Слово «асвіні» буквально означає «кобила».

Асклепіад Самоський
(III ст. до н.е.)

Грецький поет епохи елінізму. Належав до гуртка Філета Косського. Автор понад 40 епіграм, переважно еротичних і застільних, та кількох ліричних поем. Відомий також тим, що вдосконалив поетичний розмір давньої золійської лірики, який одержав назву «Асклепіадів вірш». Поеми Асклепіада до нас не дійшли.

НЕЗАЙМАНЦІ

Облиш свою цноту. Що тобі в ній? За порогом Аїду
Ти не віднайдеш нікого, хто покохав би тебе.
Лиш хто живе, насолоду кохання спізна; в Ахеронті
Після, о диво, ми спокій знайдем — кості і прах.

Гандхарва і АПСАРА. Сондані, Гуаліджар. Барельєф VI-VII ст.

Антисфен
(бл. 435 р. до н.е. — бл.370 р. до н.е.)

Давньогрецький філософ, засновник філософської школи кініків. Учень софіста Горгія, а потім — Сократа. У своїх поглядах виходив з того, що людина у своїх діях має керуватися розумом і що доброчесності можна навчитися.

АНТИСФЕН: «У суспільному житті мудрець керується не загальновизнаними законами, а законами доброчесності. Він одружується, щоб мати дітей, до того ж від найвродливіших жінок; він не уникатиме кохання і поза сім'єю — адже лише мудрець знає, кого варто кохати».

Апсари

— у ведійській та індуїстській міфології напівоголені жіночі істоти, що мешкають у небі, але можуть зустрічатися також у ріках та горах. Дещо нагадують грецьких німф та слов'янських русалок. Апсари поділяються на кілька розрядів. До найвищого, божественного, належать ті з них, що прислуговують безпосередньо богам і нерідко за їхніми дорученнями спокушують асурів та аскетів, чиє подвижницьке життя могло зрівняти їх з богами. А ті апсари, що живуть в раю верховного давньоіндійського бога Індри, ублажають воїнів, що героями полягли у битвах.

Ареноїди

— істоти з жіночим генотипом і зовнішніми чоловічими ознаками.

АГЕСАНДР. Венера Мілоська. Лувр.

Агесандр
(III-II ст. до н. е)

Давньогрецький скульптор. Народився в Антіохії. Автор одного з найвідоміших творів світового мистецтва — мармурової скульптури Венери Мілоської (знайдена селянином на острові Мелос у 1820 році). До наших часів дійшла без рук, проте багатьох поетів надихнула на вірші своєю незрівнянною красою і досконалістю.

Аммонід
(Дати життя і смерті невідомі)

Давньогрецький поет, майстер епіграми. Деякі з його творів мали еротичний характер.

x x x

Голу коли б Антипатру явити
на очі парфянам,
Всі б утекли вони далі
Гераклових стел.

Переклад з давньогрецької

Аспазія
(бл. 470 до н.е. —?)

Знаменита грецька гетера. Народилася в Мілеті, приблизно в 455 р. до н.е. прибула разом із почтом куртизанок до Афін, де заснувала школу риторики. Невдовзі дім красуні й розумниці Аспазії став осередком духовної і тілесної насолоди. Тут бували усі видатні люди Греції: філософи Сократ, Анаксагор, Еврипід, Зенон, Протогор, лікар Гіппократ, скульптор Фідій. Прагнули почути мілетську гетеру й одружені афінянки, яких тогочасні закони прирікали на затворництво, — адже Аспазія проголошувала: «Кожна жінка повинна мати свободу у виборі чоловіка, а не йти за призначеного їй батьками чи опікунами; чоловік повинен дозволяти їй висловлювати власні думки». Якось до салону знаменитої гетери прийшов правитель Афін Перікл, якого усі називали Олімпійцем. Аспазія полонила — як красою, так і розумом — й Перікла: він розлучився з дружиною і посадив поруч себе на троні двадцятип'ятирічну повію. Такий злет, звичайно, тішив самолюбство Аспазії, але життя її не назвеш щасливим: афіняни її сина від Перікла спочатку визнали незаконним, а потім звинуватили у провокуванні війн із сусідніми державами та розбещенні молодих дівчат і ледве не стратили. Після смерті Перікла Аспазія вийшла заміж за молодого і багатого Лізікла і допомогла йому посісти високе місце у державі, проте за півтора року втратила й другого чоловіка. Померла вона у безвісті, покинувши Афіни разом із сином Лізікла.

АСПАЗІЯ.

Е. Жан АДЖЕЛОН. 1900.г

Аджелон Е. Жан

Французький фотомайстер, який багато і плідно працював на початку XX століття.

Алкман
(2-а пол. VII ст. до н.е.)

Давньогрецький поет, розквіт творчості якого припадає на 70-60 роки VII ст. до н. е. Працював у жанрі парфеній (дівочих хорів), гімнів та застольних пісень. До наших днів збереглося лише близько 30 невеликих фрагментів, вільний переклад одного з них свого часу здійснили Гете і Лермонтов («Горные вершины спят во тьме ночной»). Серед сучасників набули популярності еротичні вірші Алкмана, у яких оспівувалася безмежна статева насолода. Сам поет був нестримним у сексуальних задоволеннях і врешті захворів на питиріазис.

Анджело

Угорський фотомайстер, який набув популярності в Європі на початку 30-х років XX століття.

АНДЖЕЛО. 1935.

Аполлонід
(I ст. до н.е.)

Давньогрецький поет. До наших часів дійшло кілька епіграм, які свідчать, що він торкався й еротичних тем.

СТОЯЧИ НА КОЛІНАХ
ПЕРЕД СТАТУЄЮ ПРІАПА

Анаксагор встановив, а різьбила рука Філомаха.
Не на стопах я, Пріапе, а на колінах стою.
Бачачи поряд зі мною хатину Харіт*,
ти не станеш
Цікавитись, чом я так низько схиливсь.

** Харіти — три дочки Зевса і Гери, богині краси та граційності.*

Юрій Логвин

ПАРУБОК З ГАРЯЧИМ ОПЕНЬКОМ

Уривок з історичного бойовика «Золоті копита»

Хороше було те місце межи двома лісовими річечками. Тут ліс кінчався, і оболонь, широка й рівна, розстилалась, може, на цілу милю. Понад берегами річечок росли густі кущі верболозу.

Біля злиття річечок завжди камешилось жіноцтво — замочувало та вибілювало полотно, на зручних пласких каменях прало білизну. Галас, сміх, плюскіт води, соковиті удари намочених сорочок об гладесенькі камені. Там сходились і панські челядниці, і сільське бабство. Не треба було і ярмарку чекати, щоб узнати новини. В кого лисиця курку вхопила, чия корова отелилась, кого чоловік побив, чия дівка на чийого парубка козирить, а в кого хліб гливкий, а в кого пироги найсмачніші. Тут бабство не дуже дивилось, чи не заголені стегна, чи з пазухи цицьки по самі пипки не визирають.

Дядьки, тим пак парубоцтво, сюди не дуже потикались. Ну а що зразу за куртиною кущів молоденький коняр Омелько випасав панських кобилок, то на те ніхто не звертав уваги.

Того погожого ранку одна молоденька вдовиця по дорозі на панські лісові сіножаті, де мала ворушити й гребти сіно, завернула до каменів. Там саме панські челядниці стелили вимочені сувої полотна. Її понесло такий гак зробити через дурні сни. Такого їй наснилося, чого вона ніколи не відчувала ані під час залицянь на вечорницях, ні в ті півроку короткого і нудного заміжжя, ані з підстаркуватим полюбовником, що оце навесні собі завела. А тут таке наснилось — ніби пішла вона купатись на лісове озерце. Ну точнісінько таке малесеньке, з піщаними білими беретками, в якому вона вчора ввечері з дівчатами змивала піт після цілоденної спекоти... Ото тільки скинула запаску, сорочку, розв'язала намітку і зайшла у воду, коли щось позад неї — «бульк». Вона обертається — а там стоїть чорнявий вусатий парубок. Голісінький. А його надубілий півень йому аж під груди стримить. Ноги в неї обважніли, ніби в них гарячий пісок насипали. І голова солодко паморочиться, все пливе, а погляду не може відвести... Бо... те єство у парубка зовсім не людське і не скотське. Воно — мов велетенський опеньок... І ніби той парубок чорновусий бере її безсилі руки і накладає на своє страшенно гаряче

єство: «Не бійся. Це все для тебе. Саме таке, як тобі треба». Парубок забирає свої долоні з її пальців. А вона починає згинати цей величезний гарячий опеньок і притискає його собі до грудей, до черева. Опеньок покірно вигинається в її руках, мов гусяча шия. І ось вона, з силою притискаючи, веде його набухлу гарячу верхівку по своєму череву, по шовковистому волоссінню. І коли її єство розкривається, і цей гарячий опеньок починає занурюватись в її палаючу плоть, її струшують солодкі нестерпні судоми..

Вдова прокинулась. Серце калатало шалено. Здавалось — ось-ось вискочить через горло. У скронях гуло, в роті пересохло.

Крізь прозорий пухир у віконниці пробивався сірий передень.

Вдова подивилась на свої руки. Вони були опущені межи ноги і міцно стискали волосатий пружний трикутник. Вдова злякано, ще не знявши руки зі свого пишного лона, озирнулась на піч — чи не прокинулась свекруха і чи не бачить вона такого сороміцького діла невістки. Ні. Свекруха міцно спала, повернувшись до невістки сивою потилицею.

Молоденька вдовиця відвела руки від лона і відчула, що вони вологі. «Боже, що це зі мною діється... А це все тому, що вчора з тими грибами ледь не замордувалась, поки від піску вичистила!» Вдова обсмикнула поділ сорочки, обтерла об нього руки, заплющила очі. Вставати не хотілось. Тільки закрила очі, зразу ж почало їй знов оте ввижатись у вигляді здоровенного рожевого опенька. Ніби він сам собою залазив їй під сорочку, тицявся то в напружені пипки, то в пупок, то в лоно. Вона, затамувавши дихання, чекала, коли він почне проникати в неї. І опеньок справді розсунув їй стегна і почав поволі й гаряче занурюватись у її єство, яке від тієї пружної сили, що заходила в неї, розпалилось до нестерпного жару. І ось вона струснулась від солодкого болю. Її почали тіпати судоми, і вона закричала від гострої солодощі...

І від власного крику прокинулась. Віконце вже світилось ранковим сяйвом.

Свекруха злісно засичала з печі:

— Переспала — от і репетуєш. Вставай. Люди вже корови доять.

— Самі подоїте. Мені на сіно загадали.

— І за що мені на старості доля послала таке ледащо?

— То за ваші гріхи, за вашого язика чорного і носа довгого, — відрізала вдовичка і почала збиратись на панську роботу...

І от вона, зрештою, під прокльони свекрухи та хрюкання голодного поросяти в сажі вийшла з двору...

Та навпростець не пішла на панські покоси, а зробила здоровенний гак і опинилась на каменях.

Довго вона, правда, не затрималась і не розпитувала, чи скоро сільські повернуться з Києва, а з ними і її підстаркуватий полюбовник. Взнала тільки, що переказували з одним перегонщиком волів: до жнив обіцяв пан воєвода всіх робітників розпустити по домівках.

Це, власне, те, що вона хотіла взнати. Але зразу не пішла. А ще

трохи побазікала з молодицями та й потихеньку стежечкою понад холодною речечкою до лісу. Бо вода в ній завжди, навіть у найспекотніше літо, була холодніша, ніж в сусідній річечці.

І вже вона підходила до лісу, коли побачила на звороті за кущами панського коняра Омелька. Розібравшись наголо, він печерував під урвистим берегом.

Вдова аж здригнулась від побаченого: добре знала, що це місце найхолодніше, бо ж скрізь б'ють крижані ключі. А цей парубчак, як циганча, — хоч би йому що.

Ось хлопчина занурився з головою просто під коріння вербового куща.

Випірнув і метнув у траву плямистого тугого миня.

Навіть не віддихуючись, знов занурився і ще викинув двох минів, не менших за першого.

«Ну й беручкий хлопець», — подумала вдова.

Омелько схопився за лозу, зграбно підтягся і вискочив на берег.

Тепер вдова побачила його на весь зріст. Що в нього добрі м'язи — нічого дивного, весь час хлопчина при роботі. А от що в холодній воді його єство не зменшилось, як у всіх, до якогось мізинчика, а стирчало, мов добрий чіп, так це вдову вельми зворушило.

Побачивши її, Омелько метнувся за кущі. Але стежка якраз звивалась під кущами. І ще Омелько не встиг вдягти сорочку, як вдова була поруч і, приязно посміхаючись, проспівала:

— Омельку! Мої гриби, а твої мини. Згода?

Омелько був заскочений зненацька, то й обернувся до вдови, тримаючи в руках дві силки — на одній три, на другій п'ять минів, навіть забув прикритись. Омелькові спочатку мову відібрало, але вдовиця перепитала:

— То згода? Чи ти німий? — Стояла і посміхалась, і більше нічого не казала.

— А-а-а-а... вже згода... — видобув із себе зрештою. — Я зараз. — І прожогом кинувся за кущ вдягатись. Забрав Омелько свій полов, і погнали кобилок аж до лісу, звідкіля витікала річечка.

Отам на узліссі під старим дубом, на старому попелищі розвели вогонь.

Омелько вправно і швидко видер з риби нутрощі, але так, щоб не пошкодити печінку, посолив щедро. Бо в старезній каліті в нього завжди була сіль у ганчірці.

Минів настромив на патики, а патики встромив у землю навкісно до вогню.

Збігав до берега руки відмити від риб'ячого слизу. І назад до багаття. А вдова там сиділа так, що сорочка її закасалася і геть відкрилися тугі білі стегна.

Омелько зиркнув на жіночі розкоші та й перевів погляд на вдовин вузлик.

Вдова перехопила його погляд.

— Хочеш грибів скуштувати?

— Ага... як ваша ласка...

— Та чого ти по-панському? Ми люди прості. Кажи мені «ти».

— Ага... Добре...

Посміхаючись, вдова розв'язала хустку і подала Омелькові горщик з грибами та ще й ложку.

Покуштував один грибок Омелько і аж очі закотив під лоба.

— Оце грибочки. Таких і пан наш не їсть.

І неквапно почав їсти, кожен грибочок смакуючи. Вдова підсунулась до нього зовсім упритул.

— Тобі не холодно? Ти вже зігрівся? Там такі крижані ключі б'ють...

— А... ага... там... б'ють... — ледь вимовляв Омелько з повним ротом.

А вдова зовсім до нього притулилась, притислась правою цицькою до лівої руки хлопця.

— Та не штовхайся... — проказав Омелько, з насолодою облизуючи ложку.

Тоді вдова відсунулась і повернулась так до Омелька, щоб він всю її пазуху бачив.

Омелько зачаровано споглядав розкоші вдовиці і ще повільніше пережовував грибочки.

А вдова так руками собі циці підперла, що ось, здається, вони у розріз сорочки викотяться. Не дивиться вдова на рибу, хоч риба підгорає.

Хлопчина теж про рибу забув — дивиться в пазуху вдови і хрумає грибочки.

Не могла довго витримати вдова. Закасала зовсім сорочку, прихопила обома руками Омелька за шию та й потягла на траву.

Так з горщиком і перекинувся Омелько. Якусь мить він ще тримав горщика і ложку. Але коли вдовичка почала на його штанях очкура розкручувати, то він отямився і покотив горщик подалі по траві і ложку відкинув...

Поки вдова та Омелько любились, мини майже згоріли... А Омелькова кобилка повизбирувала рештки грибів, що висипались із горщика...

В обід сіли під копицею вдова та її сусідка Марія.

— Ой Маріє, так мені сьогодні хороше, так мені добре, аж млосно. Ну геть як п'яна я, — проспівала вдова і звела руки за голову. І відкинулась на запашне лісове сіно. Боже, яке воно гарне, оце літо. Квіти як пахнуть. А як тепло. Дивись, коли скосили, а вже сіно готове. І не пересохло, а саме таке, як треба.

Закинула лице вгору, заплющила очі й завмерла. Марія дивилась, дивилась на усміхнене лице вдови і подумала: «Ну не може вона так радіти від погожого дня, не може. Чого б ото їй радіти, що панське сіно добре посохло. А чи не завела вона собі крутіля. От присягаюся — знайшла. Ну чого б оце вдові радіти, якби не теє... Свекруха в неї — відьма, змiюка підколодна, всі знають. Гараздів у них ніяких — яке воно там, хазяйство вдовине...»

І почала Марія говорити вдовиці улесливо і проникливо:

— Ой подруженько моя, бачу я, що тобі, моїй бідній сиротиночці, сонечко посміхнулось... Ну хто ж він? З якого села? Парубок чи вдівець?

Вдова розкліпила повіки, сіла і вибанчилась на Марію.

— А як ти взнала?

— Ой подружко моя дорогенька! Ти ж увесь час марна ходила. Я ж знаю, як тобі несолодко живеться. І свекруха в тебе справжня відьма. Всі знають. У вас і садиба стара, все валиться, і поле ваше пісне... А тут ти раптом сяєш, як пишна рожа... Значить тобі щастя усміхнулось... А яке може бути щастя в наших молодих роках... Звичайно, щоб нас сильно кохали...

Мовчала, мовчала вдова, а Марія все їй в обличчя зазирає, по руці гладить, різні жалісливі слова підбурливі проказує.

Зрештою, не витримала вдова і все Марії виклала. І про сни соромiцькі, і про перелюб з Омельком. Ще й про смажені гриби, як їх Омелькова кобила доїла та як найсмачніші мини на вугілля перегоріли.

Ну, Марія все те слухала, слину ковтаючи, аж по сіні йорзала, головою хитала, очі вирячала та все приказувала: «Ой, не може бути. Ой, не може бути».

Від вдовиних сороміцьких оповідок роз'ятрилась Марія в заздрості: «Бач, вдова, нiщо вбоге, а як розкошує в перелюбі. А я... То десь піде нап'ється, то пан його кудись на лови забере. А оце, відколи ярину посіяли, десь там воєводі, бачте, сіни рубає. Ой же доленько моя нещасливая... Та хіба може заміжня жінка собі завести полюбовника! Зразу, ну зразу ж взнають...»

Після перепочинку знов узялися жінки перегортати свіже сіно.

А вдова все щасливо посміхалась.

А Марія насупилась, бо почала думати, а чи не прибрехала їй вдовиця. Бо була Марія не так хтива, як заздрісна і цікава до чужих таємниць і грішків.

І не стільки вірила, коли когось слухала, як починала зразу ж підозрювати тих, хто їй щось оповідав, а чи не дурять її. Отож після

розмови під копицею Марію так запекла заздрість і роз'ятрила підозра, що вона вирішила сама все перевірити, сама піти до лісу і зустрітись із пастушком...

Пішла вона до лісу по ягоди саме туди, де Омелько випасав кобилок. Гарне те місце: і дуби віковічні, і великі галявини горбисті — якраз такі, щоб лошата грали і виростали міцними. А ще й молоднячок сосновий острівцями з усіляким буйним подростком. І скрізь — ягід, ягід. Наче в когось розірвались коралові пацьорки, і все навколо засипало червоними намистинами.

Підкасала Марія поділ сорочки та й схилилась над ягідним розсипом. Вибирає соковиту ягоду — одну в козуб, другу в рота. І все потихеньку з-під намітки зиркає на горбисту галявину, де Омелько випасає панський косяк. Сонце пражить з усіх сил. Від лісового зілля, від квітів, від молодої хвої та розплавлених натьоків живиці густий дух іде, аж голова паморочиться. Повітря густе, парке. Наче перед дощем.

І справді, не знати звідкіля насунулись хмари. Стало чорно навколо, і враз линув дощ. Бив густими тугими струменями, наче не з неба, а з лопатей водяного млина.

Ну, а якщо жінка задумала поблудити, то їй і злива допоможе.

Як уперіщив дощ, то Марія кинулась під того дуба, куди Омелько зі своїми кіньми приткнувся.

Омелькові добре — його тільки перші краплі оббризкали, він уже й під дуба сховався, кобилку під вузду тримає.

Поки Марія перебігла через цю горбисту галявину, вимокла наскрізь. Отож прискочила Марія до того дуба, під якого вже Омелько сховався. Тільки стала вона під того дуба, почав набіжний дощ утихати. Далі і сонечко крізь струмені проглянуло. Тепло, аж гаряче, мокра трава так і парує.

Марія не стала поруч з Омельком, сховалась із другого боку. Але так, щоб її було трошки видно Омелькові.

От стоїть вона та віддихується. Та навмисне так важко, так знесилено.

А тоді розв'язала торочки, зняла постоли, онучки та й почала далі розбиратись. Розібралась донага, тільки намітку не зняла та стоїть, повернувшись спиною так, щоб її Омелько з-за стовбура бачив. Стоїть гола, викручує сорочку та все приказує:

Малюнки Юрія Логвина

— Ой же вимокла, ой же вимокла.

Крутить та крутить сорочку. А Омелько все більше й більше висовується з-за стовбура. Марія те краєм ока спостерігає і, зрештою, каже:

— Омельку, поможи. Бо так зморилась, так зморилась, ну ніяк не можу добре викрутити...

— Та як же я... Як ти...

— Та хто там нас побачить... Ну поможи, бо я ніяк не можу... Я тримативму кінець, а ти крути... От і добре. Диви, які в тебе руки сильні. Враз викрутив. От спасибі. Дай я тебе поцілую.

Ну а як Марія зі смаком поцілувала його просто в губи, то він упустив на траву викручену сорочку і прихопив молодицю за плечі.

— Ну й довго ти отак-о мене триматимеш? — посміхається Марія.

— Та я не знаю, що робити: трава геть у воді.

— То давай навстоячки. Отак-о. — Зігнулась Марія навпіл і прихилилась до стовбура...

Потім Марія попросила Омелька допомогти їй назбирати повен козуб ягід, бо треба швидше додому. Щоб свекруха чого не запідозрила...

Кинулись вони удвох збирати ягоду, і тут Омелько не втримався і ще раз познав Марію. Ну а потім вона ще схотіла, і вони ще раз полюбилися.

— Ой, пропала я, бо сказала, що іду до джерел по ягоди. Це від нас не так і далеко...

— Та не бійся. Я тебе зараз на своїй конячці підвезу. — Підсадив Омелько Марію на свою кобилку.

— Та тримай добре козуб, щоб ягода не висипалась. Тебе я триматиму, щоб ти ще не впала... Но, карая.

І за якісь лічені хвилини Омелько підвіз Марію до узлісся.

Звідсіля було видно он там з-за попелястих кущів верболозу і хату, і великого чорного човна, витягнутого на смугу білого піску. Зсадив Омелько Марію на землю. Вона й питає, лукаво посміхаючись:

— Ну скажи, Омельку, тільки щиро: коли тобі було краще — зі мною, чи з удовою?

— А я ще не розкуштував...

— Тоді треба нам ще зустрітись, щоб ти розкуштував.

— Твоя воля...

— Воля не моя, бо в мене і чоловік, і свекор, і свекруха... Коли нагода випаде... Слухай, Омельку, давай ще... бо коли ще та нагода трапиться...

І вони ще раз зляглись, тепер на самім узліссі, під крайнім деревом, на сухій шовковистій траві. Бо сюди злива своїми рясними струменями чомусь не сягнула...

І мала Марія сестру Уляну. І хоча вона була ще зовсім молода дівчина, та такої вправної куховарки і старанної робітниці й серед найкращих молодиць не могли знайти. Тому-то пані і взяла її до себе прислужницею.

Пані не могла нахвалитись дівчиною, і все було б чудово, та почались зазіхання пана.

До всього, на велику біду, поїхала пані на прощу до Київських печер. Вона помандрувала до святих отців молити про дитинку, бо була неплідна. Як тільки пані поїхала, то зразу пан вирядився на лови.

А Уляні наказав добрий обід зготувати та добре постіль переслати. Ну а самій Уляні любистком коси змити, бо він страх як любисток любить...

Стоїть Уляна біля кухонного столу, патра товстенних линів, а самій очі сльози заливають. Та хоч і в розпачі була Уляна, та однак посолила ретельно випатраних линів, заправила зіллям і поставила в піч, щоб запеклися...

І тільки тоді побігла до своєї сестри Марії. Її сестра Марія пішла за доброго господаря, та набагато старшого за неї. Свекор та свекруха були зовсім старезні люди. Проте і вони все щось робили... А свекор Маріїн був найкращий майстер снасті риболовні майструвати і тими снастями найкращу рибу брати.

Прибігла Уляна до Маріїного подвір'я. Марії нема. Серед двору сидить на лаві білий, як лунь, довгобородий дід і лагодить ятір.

— Га? — приклав він долоню до свого жовтого вуха, з якого стирчало жорстке сиве волосся. — Марія де? Та панське сіно згрібає отам-о в лісі.

Поспішила Уляна до сіножатей. Там молодиці та дівчата копиці високі виводять із запашного лісового сіна. Немає з ними Марії, бо пішла вона в хащі по якесь зілля. Марія не сказала, по яке, бо може ще те зілля від необачного слова сховатись. Як же об'явиться, то вже не допоможе.

Не стала далі Уляна розпитувати, а побігла туди, де, знала, на галявинах ростуть найкращі трави і квіти. Не добігла дівчина до заповітних галявин, а наскочила у липовім гаю на свою сестру Марію.

Але кликати її не стала, сховалась у густій ліщині і дивилась, затамувавши подих, як заголена Марія йорзає під панським коняром молоденьким. Досхочу намилувались Марія та Омелько, а Уляна дочекалась, поки її сестра піде геть. І тут вона й подумала, що саме Омелько її і розвеселить, і пожаліє, і порятує.

Вийшла вона до Омелька та й розповіла йому про своє горе. Омелько їй і каже:

— Чому ти маєш віддавати панові першому зразу все, чого він забажає?

І познав Уляну.

Заплакала ревно Уляна, бо була ще незаймана. Та було пізно. І калину ламали, і сорока, сидячи на

вершку сосонки, на весь ліс крекотала...

Поплакала, поплакала Уляна та й схаменулась — час уже давно линів із печі витягати. І знов заплакала. Тільки тепер вже зі страху, що біда їй буде за зіпсовану страву. Омелько зрозумів, що тепер вона по-іншому плаче, ніж над своїм втраченим дівоцтвом.

— Що тобі? Скажи. Може, я твою біду відведу.

— Та риба в печі вже домліла. Поки я добіжу, добре, якщо вона тільки пересохне. А як обвуглиться... Ой бідна я та нещасна...

— Не мертвись! Моя кобилка звична до жіноцтва. Не скине. Тільки голову пригни, щоб в очі не хльоснуло. І за гриву міцно тримайся.

— Ой, не можу я залізти на кобилу — сорочка вузька, ноги не закину.

— Підніми вище сорочку, а я підсаджу.

— Таке скажеш! Оце щоб я при тобі сорочку закасувала?.. І ще як хтось побачить?..

— Ну й дурна!.. Я ж твоє все-все бачив, а ти стидаєшся.

— Так то ж ми теє... А отак-о заголеній на коня вилазити?

— Не коверзуй! Берись за чубок кобили обома руками. Заплющуй очі. Давай! Гоп!

І Омелько, задерши Уляні сорочку до самих сідниць, підхопив її і висадив на кобилку.

— Тепер можеш обсмикнути сорочку і запаску підрівняти.

— Ой! Все одно стегна до сідниць голі... та ще й отак-о розкарячені... Ой матінко моя, що мені робити?!

— Рибу з печі витягати!

— А правда... От я дурна! Жени свою кобилку швидше!

Омелько тільки одною рукою обіперся об спину кобилки, підстрибнув, наче злетів. І вже був на кобилиці.

— Пішла, кошлатая! — Омелько торкнув злегка вандою, і кобилка пішла чвалом. — Тримайся добре!

— Ой, я боюся! — скрикувала Уляна, вивертаючи перелякане обличчя до Омелька. — Як нас хто побачить... Я пропала...

— Та не бійся, дурна! — притулявся їй до вуха Омелько. — Ці кінські проходи тільки я знаю. Навіть панський псар не знає. Поки нас хто роздивиться, ми вже щезнемо.

Коли перед узліссям на квітучій галявині Омелько спинив кобилку, Уляна попросила:

— Зніми мене, Омелечку... Бо в мене аж у голові паморочиться...

Омелько зняв геть розімлілу дівчину і поставив на землю.

Обсмикнула своє вбрання, перев'язала пояс, обмацала коси.

— Ой, який ти, Омельку, вправний хлопець. Їй же, ніхто краще тебе не їздить верхи... Я так боялася, що ми об дерево розіб'ємось. А ти так кобилкою правив — ніде й гілочка на дряпонула.

Чмокнула в щоку Омелька і кинулась бігти з лісу, та враз спинилась... Обернулась і, притискуючи руки до грудей, просто плачучи, заблагала:

— Тільки ж ти нікому не кажи, Омелечку... Бо втоплюся, як кому скажеш...

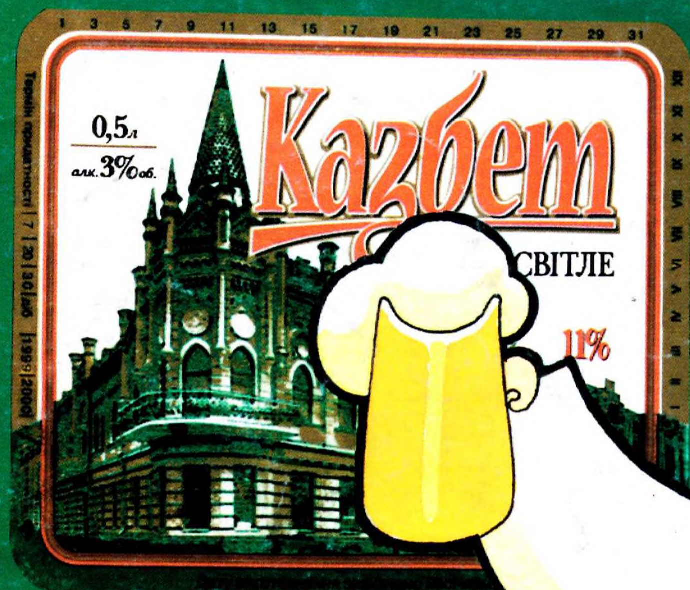
— Я не скажу, гляди, щоб ти кому не бовкнула...

— Присягаюсь, не скажу! — перехрестилась Уляна і прожогом кинулась до узлісся і далі в село.

525
43

— ПИВО БОГІВ!

Діє гнучка система цін і розрахунків.

Пиво відпускається в пляшках, кегах і на розлив.

тел./факс:
(0472) 63-14-10

Україна, 257018
м. Черкаси,
вул. Громова, 146

ДП ЧЕРКАСЬКИЙ ЗАВОД ПРОДТОВАРІВ